

[Hanne Reintoff.]

ved at starte de næste femårsplaner. Så kom ikke og sig, at jeg ikke er kommet med alternativer, hvis man ellers vil høre dem.

Hr. Ivar Nørgaard syntes ikke om mine argumenter, men kom desværre ikke med modargumenter. Når man bare får et par flade vittigheder i stedet for et modargument, så får man altid en vis mistanke om, at taleren egentlig ikke så gerne vil ind i modargumentationen.

Vi kan bestemt ikke støtte den socialdemokratiske dagsorden. Vi synes, det er en ny katastrofe, socialdemokratiet fører det danske folk ud i ved at støtte en optagelse i fællesmarkedet, vel et lige så tungt ansvar, som da man førte os ind i NATO og afgav vores militære suverænitet. Nu skal den økonomiske, den kulturelle og den politiske ryge, alt sammen i et misbrugt folkets navn. Vi kan kun anbefale, at man dog lytter; der er dog fornuftige folk i socialdemokratiet, man kunne eventuelt lytte til nogle folk i fagbevægelsen, f. eks. forbundsformand Hans Rasmussen, der har advaret socialdemokratiet.

Jeg undrer mig over, at man vil påføre befolkningen en ny historie om Nordek; for vi ved jo alle sammen, at det var et eneste stort fupnummer, for at man kunne starte fællesmarkedsforhandlingerne i ro og fred uden for meget offentlig opmærksomhed.

Vi vil meget gerne støtte SF's dagsorden og også meget gerne udtrykke vores glæde over, at det er lykkedes SF at stå politisk fast på en antifællesmarkedsholdning trods de diskussioner, der vel nok har været om, hvorvidt man skulle vige fra sit standpunkt.

Om hr. Sigsgaards dagsordensforslag må jeg sige, at jeg er ganske enig i, at intentionerne er rigtige, men jeg synes, at det udtrykker en forbløffende tillid til det danske demokratiske system. Vi har stået her i dag sammen og kunnet afsløre, hvordan regeringen dulgt, og uden at folket lægger mærke til det, uden at befolkningen ser det, fører os ind i fællesmarkedet. Vi ved, man ganske hæmningsløst undertrykker oplysninger, befolkningen skulle have. Vi ved, at man fortier og simpelt hen ikke kommer frem med sandheden. Så kan jeg ikke have nogen tillid til, at man skulle få denne regering til at støtte noget, der skulle ligne objektiv oplysning. Vi ved, at hvis der endelig kom

statsmidler til det, så blev det eventuelt lige akkurat hr. Ivar Nørgaards argumenter, vi kunne få med, og så stop. Det er rigtigt, det er surt det dér med gadehjørnerne og løbesedlerne. Vi har kun mund-til-øre-metoden, og så støtte — også økonomisk støtte — fra ganske jævne, arbejdende mennesker i Danmark, men det er nu det, vi har i dette vidunderlige demokrati, og det er det, vi må arbejde med, og det, vi må bruge, og det kan vi formentlig gøre ret bredt befolkningsmæssigt i denne sag.

Kai Moltke: Det lykkedes i alle tilfælde på ét punkt at skaffe en bedre oplysning. Det vil sige, jeg har sjældent set noget så forvirret som de oplysninger, der fremkom som svar på mit indlæg vedrørende udenrigsministerens erklæring. Først erklærer markedsministeren, at man allerede den 30. oktober har stillet et dansk eksemplar af Davignon-rapporten til pressens rådighed. Ja men ville det ikke være en god skik — det er noget, vi har oplevet før — at folketingets medlemmer blevigestillet med pressen, således at de også fik et eksemplar. Dernæst kommer udenrigsministerens næsten latterlige erklæring her i tinget om, at rapporten er stillet til udenrigspolitisk nævns og dermed til folketingets rådighed. Her kommer et supplement fra den radikale ordfører hr. Niels Helveg Petersen, som oplyser, at dette dokument ikke engang er tilgæet markedsudvalgets medlemmer. Og så kommer den konservative ordfører og strør sand på fadæsen ved at sige, at rapporten er jo til folketingets rådighed, for den er fremlagt i biblioteket. Det er såre rigtigt. Den er i dag fremlagt i biblioteket; på dokumentet stod „fortroligt“ efter ordre fra udenrigsministeren, og denne fortrolighed er nu i dag ophævet.

Under sådanne forhold tror jeg man skulle begynde med koordinering inden for regeringens egne rækker i den foreliggende situation, så man i alle tilfælde ikke har 3 modstridende synspunkter om, hvorvidt befolkningen skal have kendskab til Davignon-rapporten eller ej. Her tror jeg nok, at mangelen på koordinering og mangelen på en fælles opfattelse af begrebet oplysning viser, at der må væsentlige metodiske forbedringer til i fremtidig information både af folketing og af befolkning.